

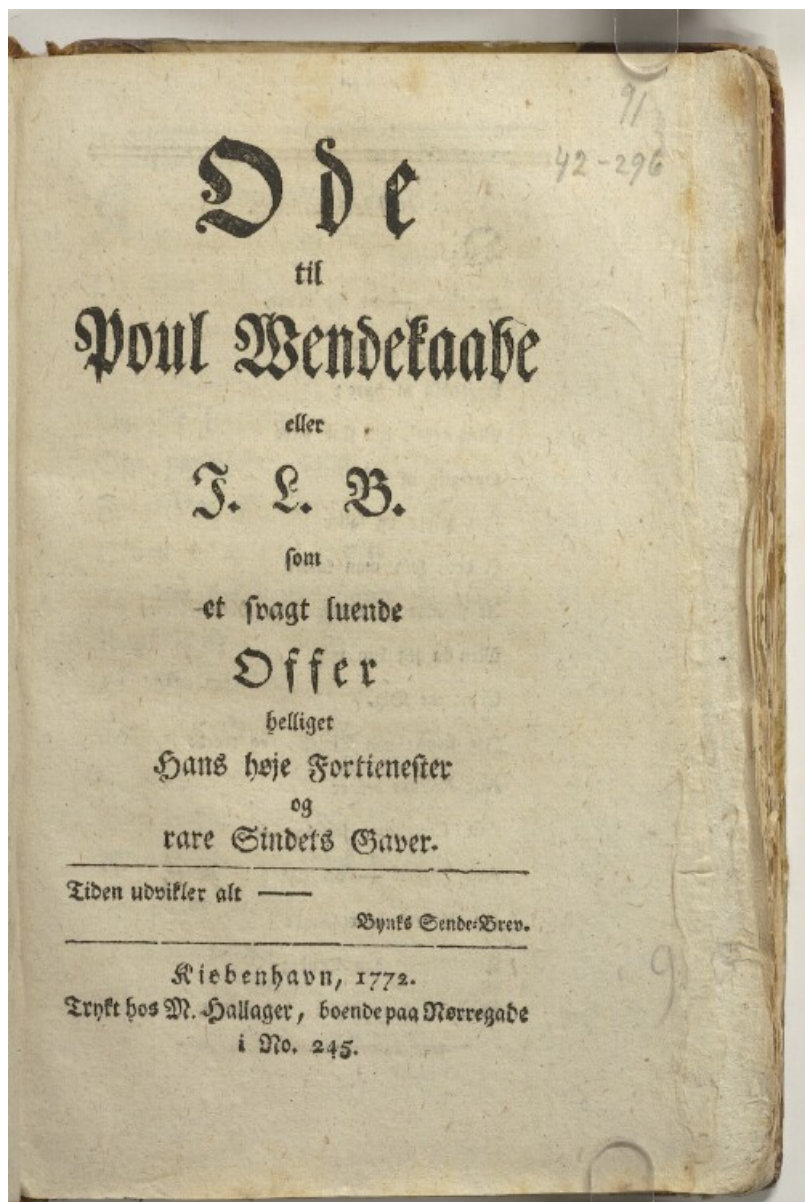
Titel: Ode til Poul Wendekaabe eller J. L. B. som et svagt luende Offer helliget Hans høje Fortienester og rare Sindets Gaver.

Citation: "Ode til Poul Wendekaabe eller J. L. B. som et svagt luende Offer helliget Hans høje Fortienester og rare Sindets Gaver.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17*, Morten Hallager, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_017-shoot-workid2_017_009/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

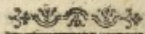

Dedication.

D! vrede's ey over
Hr. B* — at jeg vover,
Mit Offer til dig
Erbødig at bære;
Men troe, det skal være
Oprigtig af mig!
Jeg løfter og taler
I det, som man kalder
At stemme en Sang i en Ode,—
Men da jeg kun mig
Erindrede Dig,
Jeg stemte paa Timen, og troede
Aut *Rectum* det er
Aut *Crumtum*, jeg bær —
Aut *Purgell* — det lige høyt gielder,
Hr. B*** jo opspandt
Tide selv saadan Tandt;
Griff nu fiere Muls, det gielder.

Første Sang.

Wom nu Sang-Gudinder,
Og Eder indfinder,
Bed denne min Sang!
Hielp mig at istemme
Og ikke forglemme
Den værdigste Klang,
For D'ers Meriter;
Eftont dette mit Flitter
Til Zuur for hans Gaver ey bliver;
Dog! Maa ey skielo,
Hr. B. han sig selv
Den sandeste Ere jo giver.
O vilde kun han,
Saa yndig han kan,
Sin Gave for Lyset fremlegge,
Vi skulde da see
I Bogladerne,
At han er Wiisdoms Kiælebegge.

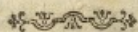
Anden Sang.

Hans Tanker om Sommer,
Hvem dem ihukommer,
Jeg mener har nok, —
Vel vare de høye,
Dog sees de jo noye
I Noternes Flok.
Die Ondskab, som siger
Ja! tydelig friger,
At De udaf Skoelen end lugter;
Laf være Hr. B*!
(O Jammer og Ynf)
Som tidlig bar moedene Frugter.
Hvem skionner ey paa,
At han burde staae,
I fedeste Jord for at skyde
Fleer Greene smukt op
Af haabefuld Knop, —
Hvo vilde Ham Giedning ey yde!

Tredie Sang.

Den grandfænde Bias —
(Tal være Josias!)
Alvorlig jo var, —
Han reofer, og straffer, —
Snart 'man ham affkaffer, —
Mon han var en Nar! —
Frue Evaes Natklokke —
Hvem kunde den rokke!
Blandt Strædere mesterligt Stykke!
Ah! hvilket got Snit!
Gid det var kun mit, —
Min Geist den maae humpe paa Krykke. —
Hvem vilde ey smukt
Adlyde den Lugt,
Som han for Børnene giver!
Hvem elsker ey sit! —
Og kysser det tidt, —
Saaledes hans Skrifter og bliver. —

Fjerde Sang.

En Hellig Skoestikker
Om Munden sig stikker,
Hvad tænker han da!
Han troer, jeg vil glemme
Hans Roes at istemme
Med værdig Hurra!
O nej! jeg skal ikke
Forglemme at stikke
En Skoestikker-Sang ham til Ære.
Tag den ifkun an,
O! værdige Mand!
Opriktig jeg den vil frembære,
Tillad mig, jeg maae
Critiquen og faae,
Tillige med Dine Bredskaber;
Og Frihedens Digt,
Thi det er min Pligt,
At ingen af Skrifterne taber.

Femte Sang.

Dog, Fry mig for Fanden!
Jeg glemte Statsmanden
Og Contrapart med —
Nosiner i Ende,
So giver tilkiende,
At Polken er feeb;
De Helte, som sride
I Krigen, og lide
For Fædre-Land, dobbelt jo æres;
Hvem undrer da paa,
At B * han bor staae
Iblant dem, som paa Hænderne bæres.
Til Lykke Martyr!
Var jeg slikt et Dyr —
Min Fader sig billig da glæder,
O underlig Bærf!
Naturen er stærk,
At slikt kan fremstaae af en Skræder.

Siette Sang.

Nu vil jeg da slutte
Dg Ilden indputte,
At Offeret kan
I Lue ret brænde,
Skiont svagt — og opsende
Min Tak til den Mand,
Som skrev, og som skriver,
Som træt aldrig bliver.
See!: dette mit Onske ham gøres:
Gid Anlet den maag
Af Stabelem gaare,
Dg Autor af Landet maag føres,
Jeg mener kun saa:
Gid Han maatte faae,
En Penge til udenlands Reyse!
Saa mange jo kom,
Som Narre fra Rom,
Hvorfore maag han da ey kneyse?
